

και δεν της ξανάκανε λόγο γι' αυτό.

Εξάλλου, ίσως εκείνη να είχε δίκαιο. Οί δανειστές έρχόντανε και ζητούσανε τα λεφτά τους, μά οι χρεώστες δεν ένοθαν να τους πληρώσουν. Η Νοεμβριανή βροχή χτυπούσε άλύπητα τὰ τζάμια του δωματίου, ένθ ή Έτιενέττα κύτταζε με φιλάρεσκο χαμόγελο τὸ πιστόλι του άντρός της. Άσυγκράτητη εὐθυμία τήν ελχε πιάσει τις τρεις τελευταίες μέρες. Και τί παράφορα χάδια τή νύχτα!

Τη Δευτέρα τὸ βράδυ, τὸ τραγικὸ ζευγάρι έφαγε ἔξω, σ' ένα ρεστοράν.

— Νιώθω τὸν έαυτό μου πάνω άπ' τή ζωή! Έλεγε γελώντας ή Έτιενέττα.

— Αυτό πού θά κάνουμε τώρα εἶνε λιγάκι κουτό, της αποκρίθηκε ὁ Γιώργος, άφου όμως σου έδωσα τὸ λόγο μου.

— Πού πήγες σήμερα τὸ απόγευμα; τὸν ρώτησε κείνη άξαφνα.

— Έτρεχα δεξιά κι' άριστερά, να βρῶ τους πελάτες γιά να τους πῶ λίγα χρήματα, γιά να μὴν κάνουμε αὐτὴ τὴν άνοησία... Μά τίποτα, τίποτα...

Η Έτιενέττα σήκωσε τους ώμους αδιάφορα. "Ηπτε ακόμα ένα ποτηρί σαμπάνια. "Όχι! δεν φοβότανε πιά.

Όταν γύρισαν σπίτι τους, εκείνη ήτανε λιγάκι μεθυσμένη.

— Ποτέ μου, Γιώργό μου, δεν είμωνα τόσο άτυχεσμένη.

Στοίλισκε, γιά να πεθάνη, άμορφη. Έκείνος δέ γδύθηκε. Έτοιμαζε τὸ περιστροφό. Στὸ μεταξύ ή Έτιενέττα γδύθηκε και πλάγιασε στὸ κρεβάτι.

— Έλα και σύ, τοῦ εἶπε.

Σε λίγο, ήτανε ξεπλωμένος κοντά της. Δέ μιλούσανε. Άγκαλιασμένοι σφιχτά — σφιχτά, έμοιαζαν σά να κολυμπούσανε σὲ πελάγη άνειρεμένης, άπάνταστης εὐτυχίας. Είχανε συμφωνήσει να τή σκοτώσει πρώτα εκείνος κι' ύστερα να σκοτωθῇ κι' αὐτός.

Άξαφνα, ὁ Γιώργος άρπαξε τὸ περιστροφό πού τὸ εἶχε άκουμπήσει στὸ τραπέζι, σημάδεψε με τρεμάμενον χέρι τὸν κρόταφο της γυναικίς του, έκλεισε τὰ μάτια και τράβηξε τή σκανδάλη. Τήν ίδια στιγμή τίναξε και τὰ δικά του μυαλά στὸν αέρα.

Μά ή σφαίρα δεν εἶχε βοή τήν Έτιενέττα, γιατί τὸ χέρι τοῦ Γιώργου δεν ήτανε σταθερό. Η νεαρά γυναίκα αισθάνθηκε μονάχα στὸ πρόσωπό της ένα άνυπόφορο κάψιμο.

— Άχ! μοῦ χάλασε τὸ πρόσωπο! φώναξε τρομαγμένη και πετάχτηκε μ' ὀρμή άπ' τὸ κρεβάτι, να πῇ να δῇ στὸν καθρέφτη!...

Μετάφρασις Ν. ΑΔ.

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΕΠΙΤΥΠΩΣΕΙΣ

"Όλα τὰ πάθη μπορεί κανείς να τὰ κατανίξη, έκτός από τὴ φιλοδοξία.
Edgar Quinet

Άποδοκιμάζει πάντοτε, ὅ,τι δεν καταλαβαίνει εκείνος πού δεν έχει πολὺ μυαλό.

Renan

Η γυναίκα αγαπᾷ τὸν πρώτον άντρα, έφ' ὅσον δεν βρῖσκει δεύτερο...

Mark Twain

Στὸν κόσμο τῆς ήθικῆς και τῆς τιμιότητος ὁ λόγος εἶνε μηδέν. Τὸ πᾶν εἶνε ή πράξις.

Renan

Η άχαριστία εἶνε ελάττωμα γιά τὸ ὅποιο θά έπρεπε να επιβάλλεται ή ποινή τὸν θανάτου.

Etern

Μὴ δανείζεις ποτὲ χρήματα. Δίνε μόνον. Δανείζοντας δημιουργεῖς έχθρους, ένθ δίδοντας μόνο άχαρίστους μπορείς να δημιουργήσεις.

A. Dumas

Τὰ γεράματα τοῦ έρωτος εἶνε, ὅπως τὰ γεράματα τοῦ σώματος. Άποκλείουν κάθε ευχαρίστησι.

A. Demasnet

ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΦΣ

— Πού λες λοιπόν φίλε μου, τήν ὥρα πού γύριζε άπ' τὸ κυνηγι, κάνω έτσι και τί να ιδῶ;

— Τί;

— Μιά τίγρη, ξεπλωμένη κάτω από ένα δέντρο και κοιμότανε...

— Λοιπόν;

— Πυροβολῶ και τρέχω κατ' έπάνω της...

— Τὴ σκοτώσες;

— "Όχι! ήταν σκοτωμένη από πρίν!

ΠΟΛΩΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο Κυνηγός και τὸ λιοντάρι

L. Lemanski

Θά ήταν άρχαία πιά — εἶχε πρὸ πολλοῦ δύσει ὁ ήλιος — όταν ὁ γέρω — Λίναρχ γύριζε άπ' τὸ τακτικὸ τοῦ καθημερινῦ κυνηγι...

Στὸ δρόμο τοῦ δάσους και λίγο πρίν φθάσε στην κατοικία του, βρέθηκε μπροστά σ' ένα μεγάλο λιοντάρι τὸ ὅποιο φαινότανε πὼς περπατούσε με δυσκολία. ὁ γέρω Λίναρχ χωρίς δόλου να τρομάξη, γιὰ ήταν συνειδημένος να βλέπη τέτοια θηρία σὰ διάφορα κυνήγια πού εἶχε κάνει στή ζωή του, προχώρησε πρὸς τὸ μέρος πού ερχόντανε τὸ λιοντάρι και τὸ ρώτησε τί έχει και δεν μπορεί να περπατήση ελεύθερα.

Τὸ λιοντάρι στάθηκε, κύτταξε με άπορία τὸν κυνηγὸ και άποκρίθηκε:

— Κάτι μπήκε στὸ πσιόν τὸ πόδι μου και με πονάει... Γιά κύτταξε, καλὲ μου γεροντάκο, σε παρακαλῶ... Γιά ιδεῖς τί εἶνε και πονῶ έτσι...

Ο Γέρω — Λίναρχ, συγκινημένος πλησίασε τὸ θηρίο και εἶδε πὼς ένα μεγάλο σκληρὸ άγκάθι εἶχε πληγώσει τὸ πόδι του. Χωρίς να χάση καιρὸ σκύβει και προσπαθώντας, με μεγάλη δυσκολία κατάφερε να βγάλῃ τὸ καταραμένο αὐτὸ άγκάθι. Τὸ λιοντάρι άμέσως έβγαλε μιὰ κραυγή άνακουφίσσεως:

— Άχ! σ' ευχαριστῶ πολὺ, καλὲ μου γεροντάκο, τοῦ εἶπε. Τώρα είμαι καλὰ! εὐ μ' έσωσες.

Ο Γέρω — Λίναρχ, ευχαριστημένος κι' αὐτός γιὰτί έκανε ένα καλὸ σ' ένα ζῷο, έχαιρέτησε τὸ λιοντάρι κι' έτοιμαζότανε να φύγῃ, μά τὸ θηρίο στάθηκε μπροστά του και τοῦ εἶπε άπειλητικά:

— Μὰ! Γιὰτί είσαι τόσο βιαστὴ κός; Στάσου λιγάκι! δεν τελειώσαμε ακόμα...

Και πρίν ακόμα προφέρει τήν τελευταία του λέξη, σηκώνει τὸ μπροστινὸ τοῦ πόδι και τὸ φέρνει στὸ κεφάλι τοῦ άνύποπτου κυνηγοῦ με τόση ὀρμή, πὺ ὁ καυμένος ὁ Γέρω — Λίναρχ έπεσε κάτω μισολιποθυμισμένος.

— Γιὰτί... Μά τί σοῦκανα; Έμένα σκοτώνεις, έμένα, πού πρίν σου έσωσα τήν ύγεια σου...;

— Ναί! τοῦ άπαντᾷ τὸ λιοντάρι... Έγὼ πεινῶ και πρέπει να φάω τώρα...

Και χωρίς να δώσει καμμιὰ άλλη προσοχή, ὤρμησε έπάνω στὸν κυνηγὸ και άρχισε να τὸν κατασπαράξη με τὰ νύχια και με τὰ δόντια του...

Κι' ένα πουλάκι πὺ στεκότανε στήν κορυφή ενός ψηλοῦ δέντρου και πὺ εἶδε ὅλη αὐτὴ τή σκηνή, πέταξε τρομαγμένο στὸν αέρα κι' έφυγε μακρυάψιφιδρίζοντας κρυφὰ από μέσα του:

— Θεέ μου, θεέ μου! Τί βλέπει κανείς κάτω σ' αὐτὸν τὸν κόσμο... Έτσι λοιπόν άμοίβεται στή γῇ μιὰ καλὴ πράξι και αὐτὸ σημαίνει εὐγνώμοσύνη;...

ΠΑΙΓΝΙΔΙΣΜΑΤΑ

Πόλκα τὰ πήρες τὰ μαλλιά, κόντηνες και τὴ φούστα, Κι' έτσι βαφτίστηκες κι' εὐ στῆς έποχῆς τὰ γούστα. Και δὲν εστάθης ὡς εἰδῶ, μὰ τράβηξες... κορδέλλα... Και με τὰ λέπια ποδβαλες, μὰς δείχνεσαι... σαρδέλλα. Κι' άπάνω σὰ τακούνια σου φαντάζεσαι 'Αφροδίτη. Μοντέρνα και στὸ σύνολο μὰ πολὺ στή... μύτη!

"Όρες κι' ὥρες καρτέραγα να βγῆς στὸ παραθύρι, Κ' ήταν πολλὲς ή εἰλιδες μου,μεγάλη ή άπανταχή μου, Πὼς μιὰ φορὰ θά γίνονταν κι' έμένα τὸ κατήρι. Μ' άντι να βγῆς, ψυχὴ μου εὐ, έβγήκε... ή ψυχὴ μου.

Σ. Σ. Γιαννιτσόπουλος

